

גליון מס' 1097

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

שבת פרשת ויחי - י"ד טבת תשפ"ג - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

הוראה למעשה

האדם צריך להרגיל את עצמו לעשות חסד של אמת, לא "מבעי" (רק) שצריך לעשות חסד עם המתים, אלא אפילו עם החיים יעשה כן ואז הולך בדרכי ה' ומתלבש במידותיו ברוך הוא, כי הוא יתברך עושה חסד חנים. ועל זה אמר (תהילים ס"ג, ד): "כי טוב חסדך מחיים שפתי ישבחונך", רצה לומר, דרכם של בני אדם לעשות חסד של אמת עם המתים ולא עם החיים, אבל חסדך האמיתי הוא מחיים, מה שאתה עושה לנו בחיים חיותינו, כי מה גמול אנחנו משלמים לו, רק שפתי ישבחונך". ה' בחסדו הגדול עושה ניסים ואין לנו לעשות, רק להודות לו כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות כד, ב): "ארבעה צריכים להודות, זהו שפתי ישבחונך", וכן ה' ממציא לנו מזון וטרף בחסדו הגדול ואנו אין לנו אלא לברך וכמו שפירש רש"י על הפסוק "נפתלי אילה שלוחה הנתון אמרי שפר" כתרגומו, יהון מודן ומברכין עליהון" (יהיו מודים ומברכים עליהם).

המקור בפרשה: "ועשית עמדי חסד ואמת" (בראשית מז, כ).

הוראה למעשה

"האדם צריך להתפלל תמיד שלא ימצא פסול"

בזרעו וזרע זרעו עד עולם, כי אין לו לאדם בעולמו אלא כשמיניה בנים הגונים. זהו הענין כשבירך יעקב את בני יוסף, כתוב: "ויברך את יוסף", כי ברכת הבנים ומעלתם היא ברכת יוסף. וזהו רמז: "ומולדתך אשר הולדת אחריהם, לך יהיו", כלומר, אם תוליד עוד בנים ויהיו הגונים כמו אלו וזהו "אחריהם" שילכו אחר מידותיהם, "לך יהיו" - למי כל חמדה, הלא לך, כי אשרי לאב המניח בנים הגונים - זרע כשר.

המקור בפרשה: "ויתחזק ישראל וישב על המיטה". חיזוקו ומשבו האיתן היה עבור המיטה שהיתה מטתו של ימיה. ואשרי מי שזוכה לזה..

הוראה למעשה

האדם צריך לדעת שאי אפשר לקץ שיבוא כשיש שנאת חנם בתוך עם ישראל.

המקור בפרשה: "האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים". ביקש לגלות להם את הקץ (פסחים נו) על כן אמר לשון "האספו", (תתאחדו). וזהו שאמרו ליוסף: "אביך ציונו לפני מותו לאמור" וקשה: היכן מצינו שאמר כן? אלא שכוונתם היתה שאמרו לו שכן היה כוונת אבינו במה שאמר "האספו ואגידה לכם", שלא יהא בינינו

הוראה למעשה

לשון הרע ונהיה כולנו באגודה אחת ובהבת עולם ובהבה רבה.

"ראה נא והביטה עד כמה חיוב המחילה בחטא שבין אדם לחברו, ראה נא אלו הגדולי עולם, שבטי י-ה אשר הם מלאכי אלוקים, איך עשו הכנעות ויפלו לפניו ארצה" ויאמרו הננו לך לעבדים. ומה יעשה הדיוט החוטא נגד חברו בהוצאת דיבה ובהכאה וכיוצא בזה, או דברי מסה ומריבה, ואף שחברו מרוצה, על כל זאת צריך תשובה שימחול לו ה'".

המקור בפרשה: "אנא שא נא פשע אחיך וחסאתם כי רעה גמולך ועתה שא נא לפשע עבדי אלוקי אביך". השבטים הקדושים, אף שפייסו את יוסף מכל מקום היה חטאתם שמורה עד נקמת עשרה הרוגי מלכות - גדולי ואבירי ישראל. זהו שרמז יוסף במה שאמר: "ועתה אל תיראו אנוכי", וגו', רמז: עתה אין לכם לירא, אבל באחרית הימים תיראו, כי יוסף ראה דבר זה ברוח הקודש. ומכל מקום תנחומין של יוסף הם תנחומין. גם הוא יקדים לעתיד, כי בוא יבוא משיח בן יוסף קודם משיח בן דוד.

נקי הדעת שברו שלמים

החסיד מהספסל שברחוב מלכי ישראל

בזיכרון פיננסי נילי ובראש פתוח ללימוד תורתנו הקדושה. בשנים האחרונות עברו עליו (ל"ע) יסורים קשים והוא קבלם באהבה. ר' אברהם מרדכי נהג לשוחח עם כל מי שבא עימו במגע והישרה אווירה נעימה בסביבתו.

כעת הוא השאיר את הספסל שעליו ישב בשנים האחרונות, מיותם ושומם. **ואולם מתנחמים אנו שבודאי הוא יושב היום על הספסל שבגן עדן באותה התנוחה שנהג לשבת ברחוב מלכי ישראל ומשוחח שם עם צדיקי הדורות כיצד להחיש את הגאולה השלימה עבור תושבי ירושלים בפרט ועם ישראל בכלל.**

הרה"ח ר' אברהם מרדכי וידובסקי ז"ל יושב על הספסל כדרכו לבוש בחליפה והכובע לידו ומשוחח עם יהודי שחיכה לעלות לאוטובוס

בשבוע שעבר נפטר לבית עולמו אחד מהדמויות המוכרות בירושלים עיר הקודש. שמו הוא הרה"ח ר' אברהם מרדכי וידובסקי ז"ל. בן שבעים ושמונה היה בהסתלקותו. בשנים האחרונות הוא נהג לשבת במהלך היום בדרך קבע על ספסל בתחנת האוטובוס ברחוב מלכי ישראל שבירושלים בסמיכות לבית הכנסת הישן של חסידות "גור". בשל עובדה זו, רבבות יהודים שהיו חולפים על פניו, הכירו את דמותו.

ר' אברהם מרדכי נולד לאביו הרה"ח שמחה בונים ז"ל שהיה מחשובי חסידי "גור". בצעירותו הצטיין אברהם מרדכי

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי

ויקרא יעקב אל בניו וגו' (מט, א)

פירש רש"י ובגמרא: "ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין ונסתלקה ממנו שכינה, אמר שמא חס ושלוש יש במטתי פסול וכו', אמרו לו בניו שמע ישראל וגו', כשם שאין בלבך אלא אחד כך אין בלבנו אלא אחד" (פסחים נו, א).

לכאורה צריך לדעת, כיון שקרא אותם לגלות להם הקץ, מה ענין הברכות לכאן.

אפשר לומר, על דרך המבואר במסכת ברכות (לא, ב) החושד בחברו בדבר שאין בו צריך לברכו, ובשביל זה ברכם תכף.

האספו ואגידה לכם

פירש רש"י: "בקש יעקב לגלות את הקץ ונסתלקה ממנו שכינה וכו'".

יש לדקדק:

א. איזה חטא חטא יעקב חס ושלוש שבשביל זה נסתלקה ממנו השכינה.

ב. הלא כל הברכות הם דברי נביאות כפירוש רש"י, אם כן ברור שהשכינה שרתה עליו אז.

ואפשר לפרש הכוונה, שיעקב אבינו ראה שהשכינה שורה עליו, והבין שבאם יעסוק לגלות את הקץ תסתלק ממנו השכינה. והביאור הוא על פי מה שכתוב בספר התניא (פרק לה), שהשראת השכינה היא אך ורק בזמן שאין לאדם שום רצון, רק בקיום מצוותיו, שהן רצונו יתברך.

וזהו שרמזו במדרש רבה כאן (צח, ג): "משל לאוהבו של מלך שהיה נפנה מן העולם והיו בניו סובבין את מטתו, אמר להם בואו ואגלה לכם מסתורין של מלך, תלה עיניו והביט במלך, אמר להם היו זהירין בכבודו של מלך. כך יעקב אבינו תלה עיניו וראה שכינה עומדת על גביו, אמר להם הווי זהירין בכבודו של הקדוש ברוך הוא". שכאשר השכינה עומדת על גביו, אין שייך שיהיה עסק בשום דבר, כי אם בכבודו של המלך.

ועיין פירוש רש"י על הפסוק (דברים יח, יג) "תמים תהיה עם ה' אלהיך": "התהלך עמו בתמימות ולא תחקור אחר העתידות, ואז תהיה עימו ולחלקו". שהנהגת יעקב היא לימוד לדורות, שאם אנחנו רוצים שהשכינה תהיה בינינו, אין לנו לעסוק במחשבות אודות העתיד לבוא עלינו, אלא רק לקיים את הפסוק "תמים תהיה", ואזי יקויים סיפא דקרא, "עם ה' אלהיך".

ויאסף רגליו אל המיטה (מט, לג)

אמר רבי יוחנן, יעקב אבינו לא מת וכו', מקיש הוא לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים (תענית

ה, ב).

לפי פשוטו כוונת הדברים היא כמו שאמרו חכמינו ז"ל (בבא בתרא קטז, א) "אצל דוד לא נאמרה בו מיתה, מפני שהניח בן כיוצא בו".

ועיין עוד במדרש תנחומא (כי תשא ג) "והשובע לעשיר איננו מניח לו לישון, כיצד, היה אדם גדול ועשיר בתורה, לימד תלמידים הרבה וריבץ תורה ברבים ושבע מן התורה, אף על פי שהוא מת אין התלמידים שהעמיד מניחין לו לישון, אלא יושבין ועוסקין תלמידיו בתורה ובתלמוד ובהלכה ואגדות, ואומרים תלמידיו הלכות ושמועות משמו ומזכירין שמו בכל שעה, ואין מניחין אותו לישון בקבר".

עוד אפשר לבאר מה שאמרו מה זרעו בחיים אף הוא בחיים, על פי מה דאיתא במדרש רבה (צח, ד): "ישראל משכימים ומעריבים בכל יום ואומרים, שמע ישראל אבינו ממערת המכפלה, אותו דבר שצויתנו עדיין הוא נוהג בנו, ה' אלקינו ה' אחד".

וזהו מה זרעו בחיים, כל זמן שזרעו בחיים שמשכימין ומעריבין בכל יום ואומרים שמע ישראל וגו', אף הוא בחיים, שהרי אומרים לו שמע ישראל, מזה מובן שהוא חי.

ויצו אל יוסף לאמר אביך צווה וגו' (נ, טז)

יש לדקדק:

א. מדוע אמרו אביך, ולא אבינו?

ב. לכאורה מקודם היו צריכים לומר לו שמתחרטים על המכירה, ואחר כך את בקשת אביהם שיסלח להם, כמו שנאמר (משלי כח, יג) "ומודה ועוזב ירוחם".

ויש לומר ששני הדיוקים מתורצים אחת בחברתה, והוא, כי החרטה על המכירה נרמזת בתיבת "אביך".

ויתבאר על פי דברי הזוהר הקדוש (חלק א רכב) וזה לשונם: "ויקרא לבנו ליוסף (בראשית מז, כט), אמר רבי יצחק, האם שאר השבטים לא בניו הם, אלא אמר רבי אבא, יוסף בנו היה יותר מכולם". ועיין במפרשי הזהר, דיעקב בחינת תפארת, ויוסף בחינת יסוד, והם מתאחדים כאחד. ובשביל זה נאמר (שם, ג) "וישראל אהב את יוסף מכל בניו".

והשבטים אפשר שמקודם לא ידעו מזה, ובשביל זה כתיב (שם, יא) "ויקנאו בו אחיו".

אבל עכשיו, אחרי שראו שיוסף הוא המשביר לכל עם הארץ ואותם ואת ביתם מכלכל יוסף, ראו מזה שהצדק אתו שהוא בחינת צדיק יסוד עולם, הודו ואמרו "אביך", שאתה בנו יותר מאיתנו. ובהם הראו שהם מתחרטים על המכירה.

שאלות קצרות ותשובות ביצדן:

1. מה הקשר בין סוף הפרשה הקודמת לתחילת פרשתנו?

תשובה: הפרשה הקודמת מסתיימת במילים "ויפרו וירבו מאוד", ואילו פרשתנו פותחת במילים "ויחי יעקב". ומכאן מובן שבשל העובדה שצאצאיו של יעקב פרו ורבו, נוספו שנים לחייו.

2. מה הקשר בין תחילת הפרשה לסופה?

תשובה: פרשתנו כאמור פותחת במילים "ויחי יעקב בארץ מצרים" ומסתיימת במילים "וישם בארון במצרים". ומכאן המסקנה שבחיייו בארץ מצרים חש יעקב כאילו שמו אותו בארון במצרים.

3. מדוע נסתם מעיקב אבינו הקץ?

תשובה: הסיבה לכך היא מפני שאצל יעקב שרתה מבחינה מסויימת תקופת הקץ של הגאולה (הוא היה בקרבת כל ילדיו וכולם התנהלו בדרך התורה) ולכן הוא לא חש מבחינה מסויימת את עוצמת מצוקת הגלות באותה העת וזה גרם לכך שנסתם ממנו גילוי קץ הגאולה של עם ישראל. ומכאן המסר שבכדי להחיש את הקץ הכללי והפרטי, עלינו לחוש את כאב הגלות בה אנו שרויים.

4. על הפסוק "אל נא תקברני במצרים", מפרש רש"י: א. סופה להיות עפרה כינים (ומרחשים תחת גופי). ב. ושאין מתי חוצה לארץ חיים אלא בצער וגלגול מחילות ג. שלא יעשוני מצרים עבודת אלילים".

ויש לשאול: הרי הסכנה שיעשו את יעקב עבודת אלילים ויעברו בגללו על איסור של עבודה זרה, היא סיבה הרבה יותר מרכזית וכבדת משקל שבעטיה ראוי שלא יקברו אותו במצרים מאשר שתי הסיבות הראשונות שיותר נוגעות לטובתו האישית של יעקב. אז מדוע רש"י מונה את הסיבה החשובה הנ"ל רק בסוף ולא כפי שהייתה צריכה להופיע בתחילה?

תשובה: רש"י רוצה לפרש ולומר שאילו יעקב היה קודם מציג לפני יוסף את הסיבה לכך שהוא אינו רוצה שיקברו אותו במצרים משום שיעשו אותו לעבודת אלילים, היה יוסף יכול לבטל טיעון זה בכך שהיה טוען שהוא בתור משנה למלך מצרים ידאג לכך שלא יעשו מעיקב עבודת אלילים ושרק יתייחסו לקברו כאל קברי צדיקים שמתפללים שם לבורא עולם. לכן הקדים יעקב לומר שבכל מקרה לא נוח לו להיקבר במצרים בגלל שתי הסיבות האישיות הראשונות שאותן לא ניתן לפרוך ולבטל.

להביא לימות המשיח

בי"ג בטבת יחול יום ההילולא של כ"ק האדמו"ר השני מלעלוב רבי משה בידרמן זיע"א שנסתלק בשנת תרי"א.

צוואה השאיר האדמו"ר רבי דוד מלעלוב לבנו ממשיך דרכו, רבי משה מלעלוב. צוואה מיוחדת במינה. הוא מסר אותה לבן כשהוא היה עדיין ילד קטן.

מה ביקש האב הצדיק מבנו?

"אני", אמר האדמו"ר לבנו, "רציתי כל ימי לזכות ולראות את ארץ ישראל ארץ הקודש. לצערי לא זכיתי. אבל אתה חייב להגיע לארץ. כאשר תגיע, תהיה לך שם שליחות: אתה תקרב את ביאת המשיח".

והבן, רבי משה, באמת החליט לצאת לדרך לארץ ישראל. וזה היה לא היה לו קל. גם לעדת החסידים שנשארה בגולה בפולין, היה הדבר קשה. אבל האב ציווה, מה גם שהבן בעצמו רצה לעלות לארץ ישראל.

יצא הרבי לדרך. לא היו באותם ימים אמצעים כאלו שיש היום. הוא יצא לדרך ועבר בכפרים ובעיירות רבות. הוא לא הלך לבד, עימו הלכו חסידים רבים שבקשו לפחות ללוות את רבם.

כאשר הגיע רבי משה לעיר סדיגורה, נעצר שם כי בעיר זו גר הרבי הקדוש מרוז'ין, רבי ישראל. רבי משה נכנס אל הרבי וסיפר לו על התוכניות שלו ועל צוואתו של אביו.

הרבי מרוז'ין התרגש. "גם אני רוצה להגיע

כ"ק האדמו"ר מלעלוב שליט"א מבית שמש כותב אות בספר תורה

ארצה", אמר. "אולי תדחה קצת את הנסיעה ונצא ביחד?".

אבל רבי משה לא היה מסוגל להתעכב. "כבר אינני צעיר", אמר. "אם אתעכב, מי יודע אם אצליח לצאת מכאן". ורבי משה המשיך במסעו.

כשאגיע לירושלים, קודם כל אלך לכותל המערבי, ושם אתקב בשופר עד שיזעזע את השמים

מידי פעם היה הרב מתעכב בכל מיני מקומות ונושא דברים מתורת החסידות. לתלמידיו הוא סיפר משהו על תוכניותיו: כשיגיע לירושלים, קודם כל ילך לכותל המערבי, ושם יתקב בשופר עד שיזעזע את השמים. חוץ מזה סיפר הרב, שהוא לוקח איתו את הגביע שעליו היה מקדש החוזה מלובלין. "זה גביע קדוש", אמר הרב,

"ובזכותו אתקש להביא את המשיח".

ציבור החסידים נאלץ בצער להיפרד מהרבי כאשר הם הגיעו לנמל. הוא עלה לאוניה עם משפחתו והפליג זמן ארוך שבסופו עגנו בארץ ישראל.

הם ירדו מהאוניה ביפו והחלו במסע נוסף, בדרך לירושלים. כמובן שאת הדרך עשו על גבי חמורים ועגלות.

בסוף ימי המסע הזה הם הגיעו עד שערי ירושלים, וברגע הזה קרה משהו נורא: הגביע נשטט ונשבר.

הדבר הזה גרם לצער גדול, אבל המשפחה המשיכה בדרכה. ואז קרה עוד משהו נורא: רבי משה חלה במחלה קשה. לשם כך, הם נאלצו להתעכב ולחכות עד שהוא יחלים. אבל הוא לא התאושש.

הרגיש רבי משה כי אין לו זמן רב להישאר בעולם הזה, ולכן הוא ביקש שיקחו אותו על אלונקה לכותל המערבי. אמנם הבנים הניחו את האלונקה ונשאו אותה אל הכותל. ממש לפני שהגיעו, כאשר נותרה פניה אחת בלבד, והנה מטר אבנים החל להזרק עליהם. היו אלו ערבים שעמדו על גגות בתים וידו אבנים לעבר המתפללים.

הקדוש ברוך הוא עזר והם ניצלו, אבל להביא את המשיח לא עלה בידיו של רבי משה. הוא נסתלק לגנוזי מרומים 72 ימים בלבד לאחר שהגיע לארץ. החסידים אמרו על כך ש-72 הימים הללו שקולים כנגד 72 השנים שחי עלי אדמות.

תיקונה של הנפש

הצעתו נתקבלה והשניים התיידדו. הכומר שיחד את המבשלת שתגיש לו בשר טריפה ונבילה, וזה טמטם את מוחו ולבו, עד שדברי הכומר פעלו עליו וכעבור זמן הסכים להשתמד ר"ל, ואף נשא לו לאשה את בת הכומר. את אשתו הראשונה עזב לאנחות ונעשה למומר. הכומר נתן לו גם הון תועפות והוא נהיה לעשיר מופלג.

במשך הזמן הוא קנה פרדס עם בית ונכנס להתגורר בו. בתוך הפרדס היה גר שומר זקן. פעם, בשעה שהמומר טייל עם אשתו הנוכחיה בפרדס, שמעו קול בכי חזק. היה זה קולו של השומר. נכמרו רחמיו והוא נכנס לבית השומר וישאלהו לפרש הבכי. הלה לא ענה, אלא דחהו בתירוצים שונים. בעל הפרדס המשיך להסתובב בפרדסו וילך הלך ושוב, וכשהוא שמע שוב את בכיותיו הנוראות של הזקן, לא נתן לו הדבר מנוח, הוא נכנס אליו שוב והתחנן לפניו שיגלה לו את סיבת בכיו. לא יכול היה השומר הזקן

באותה הסיבה היה כומר, מן המסיתים והכופים על היהודים להשתמד ולקבל את דת הנוצרים, במיוחד חיפש בני תורה. בשמוע הכומר אודות האברך, היושב ולומד תורה תמיד, החל לחשוב מחשבות כיצד ללכודו ברשתו. הוא התחיל לבוא לעתים קרובות לחנותו ולקנות מה שצריך ומה שאיננו צריך, עד שנעשה לידידם. פעם סיפרה האישה לכומר שבעלה חולה. וביקש רשות לבקרו בביתו. תוך כדי הביקור, שוחח עמו על עניינים שונים וירא שהוא אוצר בלום, המלא וגדוש בכל דבר חכמה ומדע, וכמו כן הרי הוא בן תורה גדול.

בפעם השנייה כשביקרו, הציע לו הכומר שיסע אליו לאחוזתו. הוא התחיל לפתותו באומר: "הדירה טובה, האויר מצויין, אילנות, עצי פרי וכו'. אעמיד את הדירה לרשותך. קח אצלך משרתת שתבשל עבורך אוכל כשר. והיה זה שכרי שאכנס אליך מפעם לפעם לשוחח עמך".

הבעש"ט נסע פעם עם תלמידיו בדרך. כדרכו בקודש הם לא נסעו בדרך המלך, אלא הסוסים דהרו לבדם דרך שדות ויערות, וכשהם נעמדו, היה זה סימן ששם צריכים לעמוד. גם בפעם הזאת, נעמדו הסוסים באמצע השדה. התפללו שם הבעש"ט ותלמידיו תפילת מנחה, אחר כך סעדו את לבם. והנה, החל הבעש"ט לחפור גומא בקרקע, הוא הערה לתוכה יין שרף ואמר "לחיים". היה מעשה זה לפלא בעיני תלמידיו. כשהבחין הבעש"ט בפליאתם, אמר להם: אספר לכם סיפור.

לאיש אחד היתה בת יחידה וכשהגיעה לפרקה מצא עבורה בן תורה ולקחו לחתן, והוא ישב ולמד. חותנו היה סוחר עשיר ולא חסר היה מאומה לאברך. לאחר שחותנו נסתלק לבית עולמו, השאיר את כל הונו לבתו ולחתנו. היא ניהלה את החנות והמסחר, ובעלה ישב ולמד כבעבר.

רדו סן ההר

החורבן והגלות.

ויהי רצון שתיכף ומיד עכשיו הם ישובו בתשובה ויחדלו מלעלות להר הבית ובכך יחישו את הרגע הנכסף שבו כולנו נעלה לשם כשיבנה בית המקדש השלישי בקרוב ממש.

ה"שעפסאלע" (הטלה) שהופיע בשוק "מאה שערים"

בערב שבת האחרון כשעה קלה לפני כניסת היום הקדוש, הופיע לפתע בשוק "מאה שערים" טלה רכוב על כתיפיו של בחור אשר מוכר לתושבי השכונה. בהשגחה פרטית נקלעתי לשם והתעניינתי כיצד ולאילו מטרה הטלה הובא לשוק? הבחור הסביר לי בסבר פנים יפות שהוא רכש את הטלה לפני שעות ספורות בשוק של העיר חברון תמורת אלף שקלים וברצונו כעת לגדלו בביתו בכדי שבערב הפסח הבא עלינו לטובה, יוכל להקריבו בבית המקדש. נפעמתי מאמונתו הפשוטה בביאת המשיח ומרצונו העז להקריב את קרבן הפסח. מיד ברכתי אותו שה' יתברך ימלא את משאלת ליבו זו לטובה ושכולנו נזכה להקריב את קרבן הפסח בשנה הזאת שראשי התיבות שלה הן: **תהא שנת גאולה פלאית.**

178 ו'ז' אלו'ק

מחבר העלון שיחי נראה ליד הטלה שהופיע בשוק "מאה שערים" כשעה קלה לפני כניסת השבת

על ירושלים וצר עליה בכדי לכובשה. עם ישראל צם ביום המר והנמחה הזה מתוך רצון לעשות תשובה ולבקש מבורא עולם שיחיש את הגאולה השלימה שתבוא במהרה בימינו. ולדאבון הלב אלה שעולים להר הבית מתוך מניעים פסולים וזרים, מרחיקים בכך את ביאת משיח צדקינו ומעמיקים את

ה שבוע שוב בפעם המי יודע כמה, עלה לכותרות נושא עלייתם של יהודים פורצי גדר להר הבית. בין השאר מדובר גם בכאלה שעוטים על גופם לבוש חרדי ומפרסמים את כניסתם להר הבית לעיני עדשות המצלמה. בהפגנות חצופה ובעזות פנים שאין כדוגמתה, הם מבקשים לפרסם בכך קבל עם ועולם שהם רומסים ומצפצפים על פסק ההלכה הנחרץ של גדולי ישראל מהדור הקודם ומהדור הנוכחי בדבר האיסור המוחלט של – לא עלות לכל שטח הר הבית.

הסיבה לכך שבשנים האחרונות הם הרימו ראש ואינם חוששים לגלות את מעשיהם המזעזעים, נובעת מכך שהחסידיות ובתי המדרש שאליהם הם משתייכים, מגלים אדישות לנוכח מעשיהם המכוערים. במקום להקיא מתוכם או לפחות למחות כנגדם (והרי ידוע שחז"ל קבעו שמי שלא מוחה בחבירו, נתפס בחטאו) פוטרם את עצמם בכך שמכנים אותם "משוגענס" (משוגעים) וממשיכים להתנהל למולם כאילו הם לא עשו שום דבר.

רק השבוע עם ישראל ציין את צום עשרה בטבת שבו סמך נבוכדנצר מלך בבל את חילו

תיקונה של הנפש – המשך מהעמוד הקודם

היושר, מלמדים עליה זכות ואומרים: כיון שמחשבתו הייתה טובה, ולמעשה התחיל כבר ללכת על מנת לחזור ליהדותו, הגם שבפועל לא הספיק לעשות זאת, מכל מקום צריך להכניסו למקום הקדוש. ואילו המקטרגים אמרו: לא! כיון שבפועל ממש לא חזר, אין להכניסו לשם. וכך היתה נפשו משוטטת עד העת הזאת, בלי למצוא מנוח. ועכשיו, על ידי היותנו כאן, ותפלתנו ואמירתנו "לחיים", נתקנה נפשו והכניסוה למקומה הראוי לה. תהי' נשמתו צרורה בצרור החיים.

הודעה משמחת:
את העלון "שמעו ותחי נפשכם" ניתן גם לקרוא ולהשיג מידי שבוע בתוך חוברת "עלוני הציבור" המצורפת למגאזין "הציבור החרדי" שנמכר בחנויות ובדוכני העיתונים. העלון מופיע גם בחוברת "מבחר עלונים" המופץ חנים במיילים. ניתן להצטרף במייל m025004569@gmail.com

"מה יהיה עמדי? אני גרמתי לכך ששני אנשים התגיירו, ואילו אני בעצמי יושב פה. עד מתי?"

אשתו זאת בראותה שבעלה נעלם, לא ידעה מה לעשות, הואיל וראתה אותו יושב אצל השומר הזקן פעמים רבות, חשבה שבודאי הזקן יודע אודותיו. היא לא נתנה לו מנוח עד אשר נאות לספר לה את כל הסוד. בראותה את העוצמה של אמונת ישראל, גמרה אומר בלבה להתגייר, היא מכרה את כל רכושה ונסעה למדינה אחרת שם היא התגיירה. השומר הזקן התחיל לחשוב בליבו: "מה יהיה עמדי? אני גרמתי לכך ששני אנשים התגיירו, ואילו אני בעצמי יושב פה. עד מתי? הוא החליט לבסוף להגר למדינה אחרת (כי במדינה בה ישב אסר החוק להתגייר). הלך בדרכים ובשדות, אך באמצע הדרך מת, ובאותו המקום נקבר. כשנשמתו עלתה לעולם העליון, היו מליצי

לסרב עוד ויספר לו:

יהודי אני מאנוסי ספרד, ובלבי נשארתי נאמן לאלקי. אצל היהודים יש יום אחד בשנה הנקרא "יום הכפורים" הוא יום תשובה וסליחה. הוא ביאר לו מעט ממהותו של היום וסיים: היום הוא יום הכפורים, ולכן בוכה אנכי. השומר לא ידע שהאיש המאזין לו, גם כן יהודי הנה הוא. בשמעו כל זאת, נתעוררה אצלו רוח טהרה לשוב אל ה', והוא גמר בלבו לשוב לאלוקיו ולאמונתו. הוא גילה את צפונות ליבו לשומר הזקן, שגם הוא יהודי, בספרו לו כיצד הגיע עד הלום. ויבכו שניהם בכי רב. אחר כך אמר לו הזקן: "תמה אני עליך, הלא עשיר אתה ובעל יכולת ומהו בכיך? ביכולתך לנסוע למדינה אחרת ולהיות יהודי בגלוי."

ואמנם כך עשה, ברח למרחקים והיה לבעל תשובה גדול.

הודעה חשובה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגזי מרומים בל' אב – א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

